

ហោរាដ៏ស្អាត់ស្មើរំដុត រស់ព្រះ យ៉ូណាស

JONAH:
GOD'S MOST RELUCTANT
PROPHET

TRUTH FOR LIFE

ហោរាដ៏ស្មោះស្មើបំផុតរបស់ព្រះ យ៉ូណាស

Jonah: God's Most Reluctant Prophet

រក្សាសិទ្ធិគ្រប់បែបយ៉ាង ដោយអ្នកនិពន្ធដើម @ ២០២៦

និពន្ធដោយ៖ លោកគ្រូ Alistair Begg

បកប្រែដោយ៖ ACTION Cambodia Organization

All rights reserved by original authors © 2024

Used by permission

ផលិតដោយ៖ អង្គការសកម្មភាពកម្ពុជា resources@actioncambodia.org

បកប្រែដោយ៖ លោក ឯក សត្យា

ជំនួយការបកប្រែដោយ៖ លោក ឈាង ហ៊ុំរ៉ា

ពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ដោយ៖ លោក វ៉ែល ណាថាន, លោក ទេព រ៉ូ, អ្នកស្រី ឡូឡា ស្រីវីដូ
លោក ខែម បូឡុង, លោក ហុង សម្ពុស, លោក ឡុង គឹមឡុង, លោក ឯក សត្យា
និង លោក ស៊ូ ទិត្យ

ការប្រើប្រាស់បទព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ និងដើរសុទ្ធ និងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីកែសម្រួលឆ្នាំ២០១៤មានការ
អនុញ្ញាតពីសមាគមព្រះគម្ពីរកម្ពុជា និងរក្សាសិទ្ធិដោយសមាគមព្រះគម្ពីរសកល-ដកស្រង់ដោយ
មានការអនុញ្ញាត។

មានការអនុញ្ញាតការប្រើប្រាស់បទព្រះគម្ពីរគ្រិស្តបរិស័ទខ្មែរ-សញ្ញាថ្មី រក្សាសិទ្ធិ © ២០១២

ព័ន្ធកិច្ចព្រះបន្ទូលនៃជីវិត។ យើងខ្ញុំបានរក្សាអក្ខរាវិរុទ្ធនៃសម្រង់ខគម្ពីរដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
បកប្រែចាស់ឆ្នាំ១៩៥៤, ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធកែសម្រួលឆ្នាំ២០១៦ (គកស), ព្រះគម្ពីរដើរសុទ្ធជាភាសា
ខ្មែរបច្ចុប្បន្ន (គខប), ព្រះគម្ពីរគ្រិស្តបរិស័ទខ្មែរ (គគខ), ក៏ដូចជាអសាធារណនាមមួយចំនួន ប៉ុន្តែ
សំណេរនៅក្នុងអត្ថបទទាំងមូលយើងខ្ញុំបានខិតខំព្យាយាមគោរពតាមអក្ខរាវិរុទ្ធនៃវចនានុក្រមខ្មែរ
របស់សម្តេចសង្ឃរាជ ជួន ណាត។

អ្នករចនាអត្ថបទភាសាខ្មែរ៖ លោក ខែម បូឡុង

For ordering information please visit:

ប្រសិនបើលោកអ្នកចង់ដាក់សៀវភៅនេះ សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ៖ www.plovpitshop.com

បោះពុម្ពលើកទី១ ចំនួន៣០០០ក្បាល គ.ស. ២០២៦ នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាតិកា

នឹកចាំអំពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ.....	៥
ការមិនស្តាប់បង្គាប់ និងការស្ទាក់ស្ទើរ	៩
ព្រះអម្ចាស់លើគ្រប់ទាំងអស់.....	១៣
ដីគោកកំពុងរង់ចាំ.....	១៧
ប្រកាសអំពីសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ.....	២១
ការប្រាប់ឲ្យប្រែចិត្ត	២៥
ព្រះនៃយើងមិនប្រែប្រួល.....	២៩
ស្របតាមផែនការរបស់ព្រះ.....	៣៣
អ្នកបម្រើដែលមិនស័ក្តិសមរបស់ព្រះ.....	៣៧
ការរៀបចំដីអាចីកំបាំងរបស់ព្រះអង្គ	៤១
រឿងដែលគួរខ្វល់	៤៥

នឹកចាំអំពីសេចក្តីមេត្តារបស់ ព្រះ

«រីឯព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវបានមកដល់យ៉ូណាសជាកូនអមីថាយ ថា ចូរក្រោកឡើងទៅរកនីនីវេ ជាទីក្រុងធំ ហើយស្រែកប្រកាសទៅនឹង ក្រុងនោះ ពីព្រោះអំពើអាក្រក់របស់គេបានសាយឡើងនៅចំពោះមុខអញ ហើយ ប៉ុន្តែយ៉ូណាស លោកក្រោកឡើង រត់ទៅរកក្រុងតើស៊ីសវិញ ដើម្បី ឲ្យរួចពីព្រះភក្ត្រនៃព្រះយេស៊ូវ» (យ៉ូណាស ១:១-៣)។

ព្រះអម្ចាស់សប្បាយព្រះទ័យក្នុងការសង្គ្រោះរាស្ត្រព្រះអង្គ។ កាលព្រះអង្គបង្គាប់លោក យ៉ូណាស ជាអ្នកបម្រើឲ្យទៅទីក្រុង នីនីវេ ហើយប្រកាសព្រះបន្ទូលឲ្យទីក្រុងនេះប្រែចិត្តចេញពីការអាក្រក់ ហោរាដែលកំពុងមានចិត្តស្អាតស្មើនេះបានទទួលស្គាល់ថា ប្រជាជន នៅទីនោះអាចប្រែចិត្តចេញពីការអាក្រក់ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹង ឆ្លើយតប ដោយសេចក្តីមេត្តា (យ៉ូណាស ៤:២)។ គាត់ដឹងថា ព្រះ អម្ចាស់ជា «យេស៊ូវ គឺយេស៊ូវដ៏ជាព្រះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តា ករុណា ហើយទន់សន្តោស ទ្រង់យឺតនឹងខ្វាល់ ហើយមានសេចក្តី

សប្បុរស និងសេចក្តីទៀងត្រង់ជាបរិបូរ ទ្រង់មានសេចក្តីមេត្តាករុណា ដល់មនុស្សទាំងពាន់ ក៏អត់ទោសចំពោះសេចក្តីទុច្ចរិត សេចក្តីរំលង និងអំពើបាប ប៉ុន្តែទ្រង់មិនរាប់មនុស្សមានទោសទុកជាឥតទោស ឡើយ» (និក្ខមនំ ៣៤:៦-៧) ។ គាត់បានដឹងសេចក្តីពិតដែលថា ថ្ងៃ មួយព្រះទ្រង់នឹងមានបន្ទូលតាមហោរាយេវមាថា «នៅវេលាណា ដែលអញនិយាយពីដំណើរសាសន៍ណា ឬនគរណាថា នឹងដករំលើង គេ ព្រមទាំងរំលំ ហើយបំផ្លាញផង។ បើសិនជានគរដែលអញបាន និយាយនោះ នឹងបែរចេញពីអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន នោះអញនឹងប្រែ គំនិតចេញពីការអាក្រក់ ដែលអញបានគិតធ្វើដល់គេក្នុងវេលានោះ ឯង» (យេវមា ១៨:៧-៨) ។

ហោរា យ៉ូណាស ដឹងថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យមេត្តា តែគាត់ បានបដិសេធន៍មិនព្រមស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។ តើហេតុអ្វី? គាត់ប្រហែលជាគ្រាន់តែមិនចូលចិត្តប្រជាជននៅទីក្រុង នីនីវេ ហើយនៅសម័យនោះ គេឮឮថា ប្រជាជននៅទីក្រុងនីនីវេ ជា មនុស្សថ្វាយបង្គំព្រះដទៃ ពួកគេកាចសាហាវ និងមានហិង្សា ហើយ ជាខ្មាំងសត្រូវដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាចរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ហោរា យ៉ូណាស មិនចង់ឲ្យព្រះអម្ចាស់ទុកជីវិតឲ្យពួកគេទេ។ ហេតុនេះ ហើយ ក្រោយមកនៅពេលដែលប្រជាជននៅទីក្រុងនីនីវេបានងាក បែរចេញពីការអាក្រក់ «ការនោះជាទីទំនាស់ចិត្តដល់យ៉ូណាសយ៉ាង ក្រៃលែង ហើយលោកក៏ខឹង» (យ៉ូណាស ៤:១) ។ ហោរា យ៉ូណាស

យល់ឃើញថា ពួកគេសមនឹងទទួលការជំនុំជម្រះពីព្រះ។ គាត់គិត
ត្រូវ! ប៉ុន្តែ អរព្រះគុណព្រះអង្គ ដែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះប្រជាជាតិ
ទីក្រុង និងបុគ្គលម្នាក់ៗតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ តែមិនតាមផ្លូវយើង។
ព្រះអង្គមានសព្វព្រះទ័យនឹងបង្ហាញសេចក្តីមេត្តា គឺមិនចង់ឲ្យពួកគេ
វិនាសឡើយ។

សេចក្តីអាណិតដែលព្រះអង្គមានចំពោះប្រជាជននៅទីក្រុង
នីនីវ គឺបានរំលឹកយើងថា ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះទ័យឲ្យនរណាម្នាក់
វិនាសទេ ហើយព្រះអង្គសព្វព្រះទ័យនឹងជួយសង្គ្រោះមនុស្ស ជា
ពិសេសអ្នកដែលហាក់ដូចជាសមនឹងវិនាសបំផុត (២ពេត្រុស
៣:៩)។ លោក យ៉ូណាស ចង់ប្រកាសព្រះបន្ទូល តែនៅកន្លែងណា
ដែលគាត់ចង់ប្រកាស និងទៅកាន់មនុស្សណាដែលគាត់ចង់ប្រកាស
ប្រាប់ប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ ដំណឹងល្អគឺសម្រាប់មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា គ្រប់ទី
កន្លែង។ សព្វថ្ងៃនេះ ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនមែនសម្រាប់
តែមនុស្ស “មានអាកប្បកិរិយាល្អ” ប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏សម្រាប់មនុស្ស
មានរូបសម្បត្តិ ការប្រព្រឹត្ត និងការគិតដូចយើងផងដែរ។ ជាការពិត
ណាស់ ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាត់អ្នកដើរតាមព្រះអង្គថា “ចូរទៅបញ្ចុះ
បញ្ចូលឲ្យមានសិស្សនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍” (ម៉ាថាយ ២៨:១៩)។

ព្រះអង្គមានសេចក្តីមេត្តាលើសលប់! ព្រះអង្គមានព្រះទ័យ
អាណិតនៅក្នុងការតាមជួយសង្គ្រោះមនុស្សដែលមានអំនួត រឹងទទឹង
និងល្មើសក្រីក្រវិន័យរបស់ព្រះអង្គ គឺមនុស្សដូចអ្នក និងខ្ញុំ។ ព្រះអង្គ

ត្រាស់ហៅយើង ឲ្យមានចិត្តឧស្សាហ៍នៅក្នុងការនាំសេចក្តីសង្គ្រោះ
ទៅដល់មនុស្សដែលកំពុងវិនាស និងមើលថែមនុស្សដែលកំពុងស្លាប់
ហើយប្រាប់ពួកគេអំពីព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះមានចេស្ដា ដែលអាចជួយ
សង្គ្រោះ។^១ ព្រះត្រងកសព្វព្រះទ័យនឹងជួយសង្គ្រោះមនុស្សមាន
បាប គឺសព្វព្រះទ័យខ្លាំងល្មមនឹងយាងចុះមក ហើយសុគតជំនួស
ពួកគេ។ តើអ្នកមានចិត្តដូចព្រះអង្គទេ? បើអ្នកមានមែន នោះអ្នកក៏
នឹងមានចិត្តចង់ឲ្យមនុស្សនៅជុំវិញអ្នកបានសង្គ្រោះផងដែរ។ ទោះ
ពួកគេជានរណា ហើយបានធ្វើអ្វីក៏ដោយ គឺល្មមនឹងចេញទៅ ហើយ
ចែកចាយអំពីព្រះគ្រីស្ទដល់ពួកគេ។

ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ ១កូរិនថូស ៩:១៩-២៣
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៧៤-៧៦ និង
កិច្ចការ ២៧:១-២៦

១ លោកស្រី Fanny Crosby, “Rescue the Perishing” (ឆ្នាំ១៨៦៩)។

ការមិនស្តាប់បង្គាប់ និងការ ស្លាក់ស្មើរ

«យ៉ូណាស លោកក្រោកឡើង រត់ទៅក្នុងក្រុងតើស៊ីសវិញ ដើម្បីឲ្យ
រួចពីព្រះភក្ត្រនៃព្រះយេហូវ៉ា គឺលោកចុះទៅដល់ក្រុងយ៉ុបប៉េបានប្រទះនឹង
នារា១ ដែលរៀបចេញទៅក្នុងក្រុងតើស៊ីស នោះលោកចេញប្រាក់ជាដំឡៃ
ជិះ រួចក៏ចុះនារានោះ ដើម្បីទៅក្នុងតើស៊ីសជាមួយនឹងគេឲ្យរួចពីព្រះភក្ត្រព្រះ
យេហូវ៉ា» (យ៉ូណាស ១:៣)។

ជានិច្ចកាល ដំណើរនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ គឺជាដំណើរដាំក្បាល
ចុះក្រោម ទាល់តែព្រះទ្រង់ចូលធ្វើអន្តរាគមន៍។ ក្នុងដំណើរដែល
ហោរា យ៉ូណាស ប្រញាប់រត់គេចពីព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់
ឲ្យទៅផ្សាយព្រះបន្ទូលនៃការប្រែចិត្ត ទៅដល់ទីក្រុងនីនីវ គាត់បាន
ចុះទៅដល់ក្រុងយ៉ុបប៉េ រួចឡើងជិះសំពៅទៅកាន់ទឹកដីមួយ តែនៅ
តាមផ្លូវ គាត់ត្រូវត្រីធំលេបចូលទៅក្នុងពោះ (យ៉ូណាស ២:៦)។
នៅពេលដែលលោក យ៉ូណាស កំពុងគេងលក់នៅក្នុងសំពៅនោះ
ក្នុងដំណើររត់គេចពីព្រះអម្ចាស់ «ទ្រង់ធ្វើឲ្យមានខ្យល់យ៉ាងខ្លាំង

បក់មកលើសមុទ្រ ដូច្នេះកើតមានព្យុះយ៉ាងធំនៅសមុទ្រ ដល់ម៉្លេះ បានជានាវារកកល់តែនឹងបែកបាក់អស់ទៅ»(១:៤)។ ប៉ុន្តែ ហោរា យ៉ូណាស នៅតែបន្តគេងលក់នៅក្នុងខ្យល់ព្យុះដ៏កាចសាហាវ និង ភាពជ្រួលច្របល់របស់ពួកនាវិក ដែលកំពុងស្រែកស្ទន់ស្លោ ទូញ យំ និងបួសស្ទង់ទៅព្រះរបស់គេរៀងខ្លួន ហើយក៏បានបោះរបស់របរ ចូលទៅក្នុងទឹក។

តើលោក យ៉ូណាស អាចខ្សោះអស់កម្លាំងខ្លាំងយ៉ាងនេះ ដោយ របៀបណា? ជាការពិតណាស់ គាត់មានការហត់នឿយទាំងខាងផ្លូវ កាយ និងវិញ្ញាណ ដោយសារគាត់បានសម្រេចចិត្តរត់គេចពីព្រះអង្គ។ ការមិនស្តាប់បង្គាប់អាចធ្វើឲ្យយើងរំភើបរីករាយបានតែមួយរយៈពេល ខ្លី តែវាក៏ធ្វើឲ្យយើងខ្សោះអស់កម្លាំងនៅទីបញ្ចប់។ ការយកជើងទៅ ជាក់ជន្លួញ គឺមិនស្រួលទេ (កិច្ចការ ២៦:១៤)។ មានរឿងតិចណាស់ ដែលវេទនាជាការគេងលក់ដ៏ហត់នឿយ បន្ទាប់ពីយើងមិនអើពើ ចំពោះព្រះបន្ទូលព្រះ ហើយការបះបោររបស់យើងក្លាយជាបន្ទុកដ៏ ធ្ងន់។ នៅពេលនោះ យើងគ្រាន់តែចង់ដកខ្លួនចេញពីមនុស្សរាល់ គ្នា ហើយលាក់ខ្លួននៅក្នុងដំណេកដាច់ចេញពីគេ។

លោក យ៉ូណាស ចង់ឲ្យព្រះអម្ចាស់ឈប់រំខានគាត់ទៀត។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់មានសេចក្តីមេត្តាយ៉ាងខ្លាំង បានជាមិនអាចធ្វើតាមចិត្តគាត់បាន។ ព្រះអង្គក៏បានបញ្ជូនខ្យល់ ព្យុះមួយមក ហើយខ្យល់ព្យុះក៏បានបណ្តាលឲ្យនាយនាវាទៅរក

លោក យ៉ូណាស ហើយដាស់ឲ្យគាត់ក្រោក។ នាយនាវាក៏បានប្រើ
ពាក្យសម្តី ដូចកាលព្រះបានមានបន្ទូលត្រាស់ហៅគាត់ឲ្យប្រកាស
ព្រះបន្ទូលថា «ចូរក្រោកឡើងអំពីនាវាដល់ព្រះនៃអ្នកទៅ» (មើល
យ៉ូណាស ១:៦ ធៀបនឹង ១:២)។

បន្ទាប់មក លោក យ៉ូណាស ក៏បានបង្ហាញនូវការស្ទាក់ស្ទើរក្នុង
ការធ្វើអ្វីដែលគេបានប្រាប់ឲ្យគាត់ធ្វើ តែព្រះអម្ចាស់ក៏មិនសព្វព្រះទ័យ
ឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបន្តរស់នៅក្នុងការពិបាកចិត្ត និងទុក្ខវេទនា
ក្នុងបាបរបស់ខ្លួនទៀតទេ។ រយៈពេលបីថ្ងៃ ដែលលោក យ៉ូណាស
នៅក្នុងពោះត្រីធំក៏បានធ្វើបន្ទាល់ជាបន្ថែមទៀត អំពីសេចក្តីពិតនេះ។
ទោះការបះបោរបស់លោក យ៉ូណាស សមនឹងទទួលការជំនុំជម្រះ
ក៏ដោយ ក៏មិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះអង្គក៏បានជួយសង្គ្រោះគាត់ឲ្យរួចផុតពី
សេចក្តីហិនវិនាសក្នុងទឹកសមុទ្រ ហើយក៏បានស្ម័គ្រគាត់ឡើងវិញ
ដើម្បីឲ្យគាត់អាចចែកចាយអំពីការជំនុំជម្រះ និងសេចក្តីមេត្តារបស់
ព្រះអង្គទៅកាន់អ្នកក្រុងនីនីវ។

ព្រះទ្រង់យាងមករកយើងម្តងហើយម្តងទៀត ពេលដែលយើង
មិនស្តាប់បង្គាប់ ដោយព្រះអង្គមិនព្រមឲ្យយើងបន្តរស់នៅក្នុងបាប
របស់យើងទៀតទេ។ ទោះយើងយកម្រាមដៃញុំកត្រចៀក ហើយ
ធ្វើពុតជាមិនបានឮព្រះអង្គ ហើយថែមទាំងបដិសេធមិនស្តាប់បង្គាប់
ដោយត្រង់ៗក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គនៅតែតាមហៅយើង ជាកូនព្រះអង្គ
ដែលកំពុងរង្វេង។ ព្រះអង្គស្រឡាញ់យើងខ្លាំងណាស់បានជាព្រះអង្គ

មិនចង់ទុកឲ្យយើងដើរតាមផ្លូវរបស់យើងទេ។ ពេលយើងរស់នៅក្នុង
អំពើបាប យើងមិនអាចឈ្នះសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអង្គ ជាព្រះដែល
មិនចាកចោលយើង ឬបោះបង់ចោលយើងឡើយ។

ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ យ៉ូណាស ១
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៧៧-៧៨ និង
កិច្ចការ ២៧:២៧-៤៤

ព្រះអម្ចាស់លើគ្រប់ទាំងអស់

«យ៉ូណាស លោកក្រោកឡើង រត់ទៅក្នុងក្រុងតើស៊ីសវិញ ដើម្បីឲ្យ រួចពីព្រះភក្ត្រនៃព្រះយេហូវ៉ា គឺលោកចុះទៅដល់ក្រុងយ៉ុបប៉ែបានប្រទះ នឹងនាវា១ ដែលរៀបចេញទៅក្នុងក្រុងតើស៊ីស នោះលោកចេញប្រាក់ជា ដំឡើង រួចក៏ចុះនាវានោះ ដើម្បីទៅក្នុងក្រុងតើស៊ីសជាមួយនឹងគេ ឲ្យរួចពីព្រះ ភក្ត្រព្រះយេហូវ៉ា។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ធ្វើឲ្យមានខ្យល់យ៉ាងខ្លាំង បក់ មកលើសមុទ្រ ដូច្នេះកើតមានព្យុះយ៉ាងធំនៅសមុទ្រ ដល់ម៉្លេះបានជានាវា រកកល់តែនឹងបែកបាក់អស់ទៅ» (យ៉ូណាស ១:៣-៤)។

យើងមិនអាចគ្រប់គ្រងធម្មជាតិ ជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ បានទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គអាចគ្រប់គ្រង ហេតុនេះហើយព្រះអង្គសក្តិ សមនឹងទទួលការសរសើរ និងការស្រឡាញ់គ្រប់យ៉ាងពីយើង។

ជាការពិតណាស់ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គមកលើទឹកសមុទ្រ និងស្នាព្រះហស្តទាំងអស់ គឺជាហេតុផលដែលកណ្តុកម្ល៉ិចទំនុកតម្កើង តែងតែសរសើរតម្កើងព្រះអង្គជានិច្ច។ ពេលយើងអានបទគម្ពីរទំនុក តម្កើង យើងរកឃើញម្តងហើយម្តងទៀតថា រាស្ត្ររបស់ព្រះអរសប្បាយ នឹងការសរសើរតម្កើងព្រះចេស្ដានៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គ មកលើ

សណ្តាប់ធ្នាប់ដែលព្រះអង្គបានបង្កើត គឺគ្រប់គ្រងមកលើសមុទ្រ និង ថែមទាំងមកលើទឹកដោរ និងទឹកនាចផងដែរ។

ឧទាហរណ៍ យើងឃើញថា បទគម្ពីរទំនុកតម្កើងជំពូក៣៣បាន ចែងថា «ទ្រង់បង្កើតទឹកសមុទ្រឡើង ដូចជាគំនរ ទ្រង់យកទីជំរៅដាក់ ទុកក្នុងឃ្លាំង» (ខ.៧)។ នេះជាការពិពណ៌នាគួរឲ្យស្ងប់ស្ងែង និងជា ផ្នែកមួយនៃភាពល្អប្រសើរ និងសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ។ យើងអាចធ្វើ ចលនា ដោយចាក់ទឹកតែក្រូចឆ្មាចូលទៅក្នុងកែវធំ តែព្រះអង្គអាច ប្រមូលផ្តុំទឹកសមុទ្រទាំងអស់ ចាក់ចូលទៅក្នុងផ្ទាំង។ ដូចនេះ ការ ថ្វាយបង្គំព្រះអាទិករបស់យើង ដោយការកោតខ្លាច និងស្ងប់ស្ងែង គឺជាទង្វើដែលត្រឹមត្រូវណាស់។

ដូចគ្នានេះដែរ ការពិពណ៌នាអំពីអំណាចដែលព្រះទ្រង់មាន មកលើស្នាព្រះហស្តព្រះអង្គ បានលើកទឹកចិត្តយើងឲ្យទុកចិត្តលើ ការថែរក្សារបស់ព្រះអង្គ។ ក្នុងរឿងហោរាយ៉ូណាស យើងឃើញថា ក្រោយមកទៀត ព្រះអម្ចាស់ក៏បានធ្វើឲ្យមាន «ដើមវល្លិ» ហើយធ្វើ ឲ្យមាន «ដង្កូវស៊ីស្លឹករបស់វល្លិនោះ» ហើយក៏បានធ្វើឲ្យមានខ្យល់ ក្តៅមកពីទិសខាងលិច ដើម្បីសម្រេចផែនការ ដែលព្រះអង្គមាន សម្រាប់លោកយ៉ូណាស និងអ្នកក្រុងនីនីវេ (យ៉ូណាស ៤:៦-៨)។ រឿងនេះក៏បានបង្ហាញអំពីភាពខុសគ្នារវាងសេចក្តីពិតនេះ និងផ្នត់ គំនិតរបស់អ្នកមិនជឿក្នុងសម័យរបស់ហោរា យ៉ូណាស និងក្នុង សម័យរបស់យើង។ ពួកនារិកនៅលើសំពៅដែលលោក យ៉ូណាស

បានជិះ បានចាត់ទុកសមុទ្រ ជាអំណាចដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន ដែលឃុំគ្រងជីវិតរបស់ពួកគេ។ សព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សជាតិក៏ប្រឈម មុខជាក់ផ្ទុកគំនិតដែលជឿថា «មាតាធម្មជាតិ» គឺជាអំណាចគ្មាន ក្តីមេត្តា ដែលមិនអាចផ្សាំងបាន។ ប៉ុន្តែ សេចក្តីពិតបានបង្ហាញថា អ្វីៗទាំងអស់រាប់បញ្ចូលទាំងសណ្តាប់ធ្នាប់ដែលព្រះអង្គបានបង្កើត គឺជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ (ទំនុកតម្កើង ១១៩:៩១)។ យើងមិនមែន កំពុងតែរស់នៅរសាត់អណ្តែតនៅលើមហាសមុទ្រនៃយថាភូមិ ឬស្ថិត នៅក្រោមអំណាចងងឹតងងល់ ដែលមិនមែនជាអង្គបុគ្គលនោះទេ។ ទេ ព្រះទ្រង់ «រាប់ចំនួននៃអស់ទាំងផ្កាយ ក៏ហៅបានតាមឈ្មោះទាំង អស់» (ទំនុកតម្កើង ១៤៧:៤)។

មានតែព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះអាទិកដែលមានអំណាចគ្រប់គ្រងទេ ដែលអាចប្រមូលផ្តុំសមុទ្រទាំងអស់ជាក់គរពីលើគ្នា ហើយបង្ហាត់ស្នា ព្រះហស្តទាំងអស់ឲ្យធ្វើតាមព្រះទ័យព្រះអង្គ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គ ក៏បានសម្រេចព្រះទ័យប្រើព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ជាប្រយោជន៍ ដល់រាស្ត្រព្រះអង្គ។ ខ្យល់ព្យុះដែលព្រះទ្រង់បានបណ្តាលឲ្យកើត ឡើងនៅលើសមុទ្រ ខណៈពេលដែលសំពៅនោះកំពុងធ្វើដំណើរទៅ ស្រុកតើស៊ីស មិនមែនជាបណ្តាសារមកលើគាត់ទេ តែជាការត្រាស់ ហៅគាត់ឲ្យវិលត្រឡប់មករកការស្តាប់បង្គាប់ដ៏ស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ របស់គាត់។ ការអ្វីដែលព្រះទ្រង់ទម្លាក់មកលើលោក យ៉ូណាស នោះ ព្រះអង្គក៏បានសង្គ្រោះគាត់ឲ្យរួចពីវាផងដែរ។

អ្វីដែលគួរឲ្យកត់សម្គាល់នោះគឺ ព្រះអម្ចាស់បានប្រើអំណាចដ៏
លើសលប់របស់ខ្យល់ព្យុះ គ្រាន់តែដើម្បីនាំក្មេងមិនស្តាប់បង្គាប់ម្នាក់
ឲ្យត្រឡប់មករកព្រះអង្គវិញ។

ជាការពិតណាស់ គ្រប់យ៉ាងត្រូវបានរៀបចំមក ដើម្បីថ្វាយសិរី
ល្អដល់ព្រះ និងដើម្បីប្រយោជន៍រាស្ត្រព្រះអង្គ ដោយរាប់បញ្ចូលទាំង
អ្នកផងដែរ។ ព្រះអង្គជាព្រះដែលយើងសរសើរតម្កើង ទុកចិត្ត ហើយ
ថ្វាយជីវិតយើងដាច់ដល់ព្រះអង្គ។ នៅថ្ងៃនេះ ចូរយើងប្រកាសសេចក្តី
ពិតនេះថា «ព្រះយេស៊ូវ្យ៉ាងទ្រង់ជំនុំប្រសើរ គឺគួរសរសើរយ៉ាងក្រៃលែង ឯ
សណ្ឋានជំនុំប្រសើររបស់ទ្រង់ នោះនឹងរកយល់មិនបាន» (ទំនុកតម្កើង
១៤៥:៣)។

ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ ទំនុកតម្កើង ១៤៥
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៧៩-៨០ និង
កិច្ចការ ២៨

ដីគោកកំពុងរង់ចាំ

«ក្នុងរោងនោះ យ៉ូណាសក៏អធិស្ឋានដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃខ្លួន ពីក្នុងពោះត្រី។ លោកទូលថា ទូលបង្គំបានអំពាវនាវដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដោយព្រះទុក្ខលំបាករបស់ទូលបង្គំ ទ្រង់ក៏បានឆ្លើយមកទូលបង្គំហើយ» (យ៉ូណាស ២:២-៣)។

ពាក្យសម្តីរបស់លោក យ៉ូណាស ក្នុងបទគម្ពីរខាងលើនេះ ក៏ជាពាក្យសម្តីសម្រាប់អ្នកជឿ ដែលកំពុងតយុទ្ធ និងកំពុងជួបភាពអន់ថយខាងជំនឿ ក៏ដូចជាសម្រាប់អ្នកដែលបានធ្លាក់ដល់ចំណុចសូន្យ ដោយសារតែការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។

កណ្តាគម្ពីរយ៉ូណាសបាននិយាយសង្កត់ធ្ងន់អំពីការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះច្រើនជាងបញ្ហារបស់លោក យ៉ូណាស។ ព្រះអង្គបានប្រើមធ្យោបាយលើសពីធម្មតា ដើម្បីសង្គ្រោះលោក យ៉ូណាស ឲ្យរួចពីបាប និងការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់។ គាត់បានទទួលស្គាល់ថា «ទ្រង់បានបោះទូលបង្គំទៅក្នុងទីជំរៅ គឺចុះទៅក្នុងផ្ទៃនៃសមុទ្រ» (យ៉ូណាស ២:៤)។ ជាការពិតណាស់ ពួកនាវិកគឺជាអ្នកបោះលោក យ៉ូណាស

ចេញពីសំពៅ តែលោក យ៉ូណាស បានទទួលស្គាល់ថា រឿងដែល
បានកើតឡើងនោះស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ
អង្គ ហើយពួកនារីក៏ជាឧបករណ៍ដែលព្រះអង្គបានប្រើប៉ុណ្ណោះ។
ព្រះអង្គបានដេញតាមគាត់ ហើយឲ្យគេបោះគាត់ចូលទៅក្នុងសមុទ្រ
ដែលមានរលកធំៗ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចទៅដល់ចំណុចដែលគាត់អាច
និយាយថា “ទូលបង្គំបានអំពាវនាវដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដោយព្រោះទុក្ខ
លំបាករបស់ទូលបង្គំ ទ្រង់ក៏បានឆ្លើយមកទូលបង្គំហើយ”។

ជាងនេះទៅទៀត ក្នុងពោះត្រីធំនោះ លោកហោរាក៏បានស្គាល់
ការឈឺចាប់នៃការដាច់ចេញពីព្រះ ឬ “ត្រូវបោះចោលចេញពីចំពោះ
ព្រះនេត្រទ្រង់” (យ៉ូណាស ២:៥)។ សម្រាប់លោក យ៉ូណាស ការ
ឈឺចាប់ខាងរូបកាយ ដែលស្ទើរលង់ទឹកសមុទ្រស្លាប់ និងត្រូវត្រីធំ
លេបចូលក្នុងពោះ គឺមិនអាចប្រៀបធៀបនឹងការដាច់ចេញពីព្រះវត្ត
មាននៃព្រះវរបិតារបស់គាត់ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ឡើយ។ លោក
យ៉ូណាស ស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ គាត់ដឹងថា ការនៅជាប់
ក្នុងព្រះវត្តមានព្រះមានលក្ខណៈដូចម្តេច។ គាត់អាចយល់អត្ថន័យ
នៃការដាច់ចេញពីព្រះ ទោះគាត់បានដឹងអំពីផលវិបាកនៃការដាច់
ចេញពីព្រះហើយក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែសម្រេចចិត្តដាច់ចេញពីព្រះ។

នេះជាមេរៀនដ៏មានតម្លៃសម្រាប់យើង។ ពេលណាយើងរងរឿង
ចេញពីព្រះអង្គ ព្រះអង្គយាងមករកយើងនៅក្នុងខ្យល់ព្យុះ ឬក្នុងជ្រលង
ភ្នំ ដោយកែប្រែកាលៈទេសៈរបស់យើង ដើម្បីទាក់ទាញចំណាប់

អារម្មណ៍របស់យើង ហើយក៏បានអនុញ្ញាតឲ្យយើងមានអារម្មណ៍
ឯកោ និងដាច់ចេញពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីឲ្យយើងអាចនិយាយថា
“ខ្ញុំមិនត្រូវបន្តរស់នៅដូចនេះទៀតទេ។ ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះទ័យ
ឲ្យខ្ញុំធ្វើដូចនេះទេ។ ខ្ញុំមិនអាចរំដោះខ្លួនឯងចេញពីបញ្ហានេះបានទេ
តែព្រះអង្គអាច”។

ថ្ងៃនេះ អ្នកប្រហែលជាកំពុងជម្នះអារម្មណ៍ដែលបរាជ័យ និង
ស្តាយក្រោយក្នុងជម្រៅចិត្តអ្នក។ អ្នកកំពុងរត់គេចពីព្រះអង្គ។ អ្នក
មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះសូរសៀងដ៏ច្បាស់លាស់របស់ព្រះ ហើយព្យាយាម
លាក់ខ្លួន។ តែរឿងរបស់អ្នកមិនចាំបាច់ត្រូវបញ្ចប់ត្រឹមចំណុចនេះទេ។
ដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីសប្បុរស ព្រះអង្គបានប្តេជ្ញាថា នឹងជួយ
សង្គ្រោះអ្នក ហើយសម្រេចកិច្ចការដែលព្រះអង្គបានចាប់ផ្តើមក្នុងជីវិត
អ្នក (ភីលីព ១:៦)។ ក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ យើងតែងតែចាំបាច់ត្រូវ
ប្រែចិត្ត តែគ្មានហេតុផលដែលត្រូវអស់សង្ឃឹមនោះទេ។

កាលលោក យ៉ូណាសបានទៅដល់ដីគោក គឺមិនមែនដោយសារ
គាត់សមនឹងរួចជីវិតនោះទេ។ តែដោយសារព្រះគុណព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ។
ដូចគ្នានេះដែរ មានតែព្រះទេដែលយាងមករកយើង ពេលយើងនៅ
ជាប់ក្នុងបាប និងការមិនស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គអាចសម្អាត
សង្គ្រោះ និងស្តារយើងឡើងវិញឲ្យត្រូវនឹងគោលបំណងរបស់ព្រះ
អង្គ។ តើអ្នកបានឃើញដីគោកហើយឬនៅ នៅថ្ងៃនេះ?

ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ យ៉ូណាស ២
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៨១-៨៣ និង
១ពេត្រុស ១

ប្រកាសអំពីសេចក្តីមេត្តារបស់ ព្រះ

«ចំណោមក ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូ បានមកដល់យ៉ូណាសម្តង
ទៀតថា ចូរក្រោកឡើងទៅឯនីនីវ ជាក្រុងធំ ហើយប្រកាសដល់គេ
តាមសេចក្តីដែលអញនឹងបង្គាប់ ដូច្នេះយ៉ូណាសក៏ក្រោកឡើងទៅឯក្រុង
នីនីវតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូ» (យ៉ូណាស ៣:១-៣)។

ព្រះទ្រង់ជាព្រះដែលផ្តល់ឱកាសលើកទី២។

លោក យ៉ូណាស បានរត់គេចពីព្រះអម្ចាស់ ក្នុងការឆ្លើយតប
ចំពោះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះអង្គឲ្យទៅព្រមានទីក្រុងនីនីវ អំពីការ
ជំនុំជម្រះដែលនឹងត្រូវមក។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលព្រះអង្គត្រាស់ហៅ
គាត់ម្តងទៀត គាត់មិនបានរត់គេចទៀតទេ។ គាត់បានស្គាល់កំហុស
ខ្លួនឯង ហើយបានស្គាល់ព្រះគុណដែលព្រះបានបង្ហាញដល់គាត់
ដូចនេះ គាត់ហាក់ដូចជាមានចិត្តអន្ទះសាច់ប្រកាសព្រះរាជសារ
ពេលដែលគាត់មានឱកាស។ ពេលយើងអានដល់ចំណុចដែលលោក
យ៉ូណាស ប្រកាសដល់ប្រជាជនក្នុងទីក្រុងឲ្យប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាប

យើងអាចស្រមៃអំពីទម្ងន់នៃបទពិសោធន៍របស់គាត់ នៅពេលដែល
គាត់ចាប់ផ្តើមប្រកាសអំពីផលវិបាកនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ គាត់
បាននាំការព្រមានមក ព្រមទាំងទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនអំពីការពិតដែល
ថា ព្រះអង្គស្ម័គ្រព្រះទ័យ និងអាចសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ឲ្យរួចពី
កាលៈទេសៈដែលធ្ងន់ធ្ងរបំផុត។ ទោះក្រោយមក គាត់បានបង្ហាញ
ចេញនូវអាកប្បកិរិយាដែលមិនបានឱ្យស្រាវជ្រាវយកទំហំនៃព្រះគុណ
ព្រះទាំងស្រុងក៏ដោយ (យ៉ូណាស ៤:១-៣) ក៏សេចក្តីមេត្តាដែល
ព្រះអង្គបានបង្ហាញដល់គាត់ ពិតជាបាននាំឲ្យអ្នកក្រុងនីនីវបានឮ
ព្រះរាជសារព្រះអង្គ។ ព្រះដែលបានប្រទានឱកាសទីពីរតាមរយៈត្រី
ធំ ឥឡូវនេះព្រះអង្គក៏បានប្រទានឱកាសទីពីរដល់មនុស្សទាំងប្រុស
ស្រីក្នុងទីក្រុង ដែលបានងាកបែរចេញពីព្រះអង្គដោយស្ម័គ្រពីចិត្ត។

តើអ្នកឃើញទេ ព្រះអង្គជាព្រះដែលប្រទានឱកាសលើកទី២
(ហើយទី៣ និងទី៤ទៀតផង)? តើអ្នកឃើញទេ អ្នកមិនអាចរត់
គេចពីសេចក្តីមេត្តា ឬស្គាល់ជម្រៅនៃព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គឡើយ?
បើអ្នកបានដឹងមែន អ្នកប្រាកដជានាំដំណឹងល្អទៅប្រាប់អ្នកដទៃ
មិនខាន។ ហើយការប្រព្រឹត្តដូចនេះ នឹងបានឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីសេចក្តី
មេត្តាដែលអ្នកបានទទួល។ បើគ្រីស្ទានបង្ហាញចេញនូវអត្ថចរិតកាច
គ្មានក្តីអាណិត ហើយតឹងរឹងជ្រុលពេក ពេលដែលពួកគេនិយាយអំពី
ជំនឿរបស់ខ្លួន ការនេះបានបង្ហាញថា ចិត្តរបស់ពួកគេមិនបានបន្ទន់
ទាំងស្រុង ដោយសេចក្តីមេត្តា ព្រះគុណ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់

ព្រះនៅឡើយទេ។ ម៉្យាងទៀត ពេលណាពាក្យសម្តី និងសកម្មភាព
របស់ពួកគេបានឆ្លុះបញ្ចាំង អំពីលក្ខណៈនៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ
ដែលមានភាពទាក់ទាញ និងមានការជំរុញចិត្ត ការនេះបានបង្ហាញ
ច្បាស់ថា ពួកគេបានដកពិសោធន៍ជាមួយសេចក្តីមេត្តានោះដោយ
ផ្ទាល់ហើយ។

លោក ឆាល វេសលី (Charles Wesley) ជាអ្នកនិពន្ធបទ
ចម្រៀងទំនុកបរិសុទ្ធមានចំណងជើងថា «សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះបាន
ឈ្នះចិត្តខ្ញុំ»។ គាត់បានប្រកាសម្តងហើយម្តងទៀតក្នុងបទចម្រៀងនេះ
ថា ៖ ឱជម្រៅនៃសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ! តើព្រះអង្គនៅតែមានសេចក្តី
មេត្តាសម្រាប់ខ្ញុំទេ? តើព្រះនៃខ្ញុំបានដកសេចក្តីក្រោធចេញទេ? តើ
ព្រះអង្គបានទុកជីវិតឱ្យខ្ញុំជាមនុស្សដែលមានបាបធ្ងន់ជាងគេទេ?

ខ្ញុំបានប្រឆាំងព្រះគុណព្រះអង្គជាយូរមកហើយ ដោយមិនស្តាប់
បង្គាប់ព្រះអង្គ និងមិនអើពើចំពោះព្រះសូរសៀងព្រះអង្គ និងបានធ្វើ
ឱ្យព្រះអង្គឈឺចាប់ព្រះទ័យម្តងហើយម្តងទៀត ដោយសារកំហុសជា
ច្រើនរាប់មិនអស់។ តែព្រះអង្គសង្គ្រោះបានឈរនៅពីមុខខ្ញុំ ដោយលា
ព្រះហស្តដែលមានរបួសមករកខ្ញុំ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងថា ព្រះអង្គជាតួនៃ
សេចក្តីស្រឡាញ់។ ខ្ញុំអាចដឹងបាន។ ទោះព្រះយេស៊ូវបានព្រះកន្សែង
ដោយសារបាបរបស់ខ្ញុំ ក៏ព្រះអង្គនៅតែស្រឡាញ់ខ្ញុំ។

ឥឡូវនេះ ចូរជញ្ជឹងគិតអំពីសេចក្តីមេត្តាដែលព្រះមានចំពោះ
អ្នក ដោយនាំអ្នកឱ្យមានសេចក្តីជំនឿ ហើយនៅបន្តមានព្រះទ័យ

អត់ធ្មត់ចំពោះអ្នក និងអត់ទោសឲ្យអ្នក។ ចូរឲ្យភាពស្ងប់ស្ងែងដែល
អ្នកមានចំពោះអ្វីដែលព្រះអង្គបានធ្វើសម្រាប់អ្នកបានបណ្តាលចិត្ត
អ្នកឲ្យចែកចាយដល់អ្នកដទៃ អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជួយសង្គ្រោះ
របស់ព្រះអង្គ។ ហើយបើសិនជាមាននរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ តែ
អ្នកមិនបានបង្ហាញសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ឬចែកចាយសេចក្តីមេត្តា
របស់ព្រះអង្គដល់ពួកគេនៅពេលដែលមានឱកាស ចូរអធិស្ឋានសូម
ឱកាសចែកចាយម្តងទៀត ហើយឆក់យកឱកាសនោះចុះ។

ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ ទំនុកតម្កើង ៣០
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៨៤-៨៦ និង
១ពេក្រុស ២

ការប្រាប់ឲ្យប្រែចិត្ត

«ពួកបណ្តាជននៅក្រុងនីនីវ គេក៏ជឿព្រះអង្គ។ ដូច្នេះ គេប្រកាស
ឲ្យមានពេលតមអត់ ហើយស្លៀកសំពត់ផ្ទៃ ចាប់តាំងពីអ្នកធំបំផុត រហូត
ដល់អ្នកតូចជាងគេ។ ដំណឹងនោះក៏ឮទៅដល់ស្តេចនៃក្រុងនីនីវ រួចទ្រង់
ក្រោកចាកពីបល្ល័ង្ក ដោះព្រះពន្លឺចេញ ហើយគ្រលុំអង្គដោយសំពត់ផ្ទៃ
ទៅគង់នៅក្នុងផេះវិញ» (យ៉ូណាស ៣:៥-៦)។

សូមអ្នកស្រមៃថា ប្រធានាធិបតី ឬនាយករដ្ឋមន្ត្រីរបស់អ្នកធ្វើ
ការអំពាវនាវដល់ប្រជាជនទូទាំងប្រទេស ឲ្យលះបង់ចោលអំពើហិង្សា
ងាកបែរចេញពីសេចក្តីអាក្រក់ ហើយស្វែងរកសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ
ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គអាចសង្គ្រោះពួកគេឲ្យរួចផុតពីការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ
អង្គ? នេះជាជឿដែលបានកើតឡើង នៅទីក្រុងនីនីវ នៅចំពោះមុខ
លោកយ៉ូណាស។

នេះជាជឿគួរឲ្យកត់សម្គាល់ណាស់ នៅពេលដែលអ្នកក្រុងនីនីវ
បានទទួលជឿព្រះភ្លាមៗ ដោយការស្រុះស្រួលគ្នាទាំងស្រុង។ ពេល
ដែលពួកគេបានឮការព្រមានរបស់លោក យ៉ូណាស អំពីការជំនុំជម្រះ
ដែលត្រូវមកដល់ ពួកគេក៏បានឆ្លើយតបទាំងអស់គ្នា អស់ពីចិត្ត

ដោយការស្លៀកសំពត់ផ្ទៃគឺជាកស្មតាងនៃការទទួលស្គាល់កំហុស។
 ការឆ្លើយតបជាសាធារណៈនេះ ក៏ស្របនឹងការឆ្លើយតបរបស់ស្តេច
 ផងដែរ។ ស្តេចក៏បានផ្លាស់សម្លៀកបំពាក់ ដោយជំនួសអាវវែងរបស់
 ក្សត្រ ដោយសំពត់ផ្ទៃវិញ ហើយក៏បានផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែង ដោយចុះពី
 បល្ល័ង្កទៅជាអង្គុយនៅក្នុងឆេះវិញ រួចទ្រង់ក៏បានផ្លាស់ប្តូរពាក្យសម្តី
 ដោយចេញប្រកាសអំពីការប្រែចិត្ត។

ការនេះខុសពីមនុស្សជាច្រើននៅសម័យព្រះយេស៊ូវ ហើយក៏
 ប្រហែលនៅសម័យយើងផងដែរ។ គឺដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀន
 ដោយផ្ទាល់ថា ប្រជាជននៅទីក្រុងនីនីវបានប្រែចិត្ត នៅពេលបានឮ
 លោក យ៉ូណាស ប្រកាសព្រះបន្ទូល ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនរាប់មិនអស់
 ដែលព្រះអង្គបានបង្រៀនមិនបានជឿទេថា «នៅទីនេះ មាន១អង្គដ៏
 វិសេសលើសជាងលោក យ៉ូណាស ទៅទៀត» (លូកា ១១:៣២)។
 ពួកគេបានបដិសេធន៍មិនព្រមទទួលជឿដូចស្តេចនីនីវ ដែលបាន
 មានបន្ទូលថា «ត្រូវឲ្យគេលោកចេញពីផ្លូវអាក្រក់របស់គេរៀងខ្លួន
 ហើយពីការច្រឡោតដែលនៅដៃខ្លួនផង ប្រហែលជាព្រះទ្រង់នឹង
 ប្រែព្រះហឫទ័យ ហើយផ្លាស់គំនិត ព្រមលោកចេញពីសេចក្តីក្រោធដ៏
 សហ័សរបស់ទ្រង់ ដើម្បីមិនឲ្យយើងត្រូវវិនាសទៅទេដឹង» (យ៉ូណាស
 ៣:៨-៩)។ ស្តេចមិនបានជ្រាបច្បាស់ថា ការប្រែចិត្តរបស់អ្នកក្រុងនីនីវ
 ប្រាកដជានាំឲ្យព្រះអម្ចាស់លើកលែងទោសឲ្យពួកគេនោះឡើយ។
 រឿងនេះបានរំលឹកយើងថា សូម្បីតែការប្រែចិត្តក៏មិនអាចជាការ

ទាមទារឲ្យព្រះទ្រង់ទទួលយកយើងឡើយ។ បានសេចក្តីថា ពួកគេ ត្រូវតែពឹងផ្អែកទៅលើព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយមុខប៉ុណ្ណោះ។ ការ ប្រែចិត្តមានភាពចាំបាច់ ចំពោះការអត់ទោសបាប តែមិនបានធ្វើឲ្យ យើងស័ក្តិសមនឹងទទួលការអត់ទោសបាបនោះទេ។ គឺដូចដែល កូនពៅរង្វងបាននិយាយ ដោយការប្រែចិត្តពិតប្រាកដថា «អញនឹង ក្រោកឡើង ទៅនិយាយនឹងគាត់ថា លោកឪពុក ខ្ញុំបានធ្វើបាបនឹង ព្រះ ហើយនឹងលោកឪពុកមែន។ ខ្ញុំនេះមិនគួរឲ្យគេហៅជាកូនលោក ឪពុកទៀតទេ សូមទទួលខ្ញុំទុកដូចជាជើងឈ្នួលលោកឪពុកវិញ ចុះ» (លូកា ១៥:១៨-១៩)។ ការប្រែចិត្តចាប់ផ្តើម ដោយការទទួល ស្គាល់ថា យើងពិតជាស័ក្តិសមនឹងទទួលការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ និងទទួលស្គាល់ដោយបើកចំហ និងអស់ពីចិត្តថា យើងពិតជាត្រូវ ការសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអង្គ។

ដោយសារព្រះអង្គដែលរិសេសលើសលោក យ៉ូណាស គង់នៅ ជាមួយយើងជាស្រេច យើងអាចដឹង និងប្រកាសថា ការប្រែចិត្ត តែងតែទទួលបានការអត់ទោសបាប ព្រោះ «គ្រប់គ្នា គឺអស់អ្នកណា ដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងបានសង្គ្រោះ» (រ៉ូម ១០:១៣)។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលយើងគួរតែរៀនសូត្រពីស្តេចអង្គនោះគឺ យើង មិនអាចបញ្ចេញព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដោយការប្រែចិត្ត ឬការស្តាប់បង្គាប់ របស់យើងទេ ហើយការប្រែចិត្តពិតប្រាកដមិនមែនមានតែសម្បកក្រៅ តែត្រូវចេញពីក្នុងចិត្ត ដោយយើងត្រូវកែប្រែអាកប្បកិរិយារបស់យើង។

នេះជាមេរៀន ដែលយើងត្រូវអនុវត្តតាមក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺដូច
ដែលលោក ម៉ាទីន លូស័រ (Martin Luther) បានមានប្រសាសន៍
ថា «ពេលណាព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាគ្រូបស់យើងប្រាប់
យើងថា «ចូរប្រើចិត្ត» នោះគឺព្រះអង្គមានគោលបំណងឲ្យជីវិតអ្នក
ជឿទាំងមូលមានការកែប្រែ»។^២

*ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ លូកា ១១:២៩-៣២
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៨៧-៨៨ និង
១ពេត្រីស ៤*

២ The Ninety-Five Theses, First Thesis

២៨

ព្រះនៃយើងមិនប្រែប្រួល

«ព្រះទ្រង់ទតឃើញការទាំងប៉ុន្មានដែលគេប្រព្រឹត្តនោះ គឺដែលគេបានលាក់ចេញពីផ្លូវអាហ្នាសក្រវល់គេ រួចព្រះក៏ប្រែគំនិតពីការអាហ្នាសក្រវល់ ដែលទ្រង់បានគំរាមថា នឹងធ្វើដល់គេ ហើយទ្រង់លែងធ្វើទៅ»(យ៉ូណាស ៣:១០)។

ព្រះគម្ពីរប៊ីបបានចែងយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះទ្រង់មិនដែលប្រែប្រួលឡើយ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ កណ្ឌគម្ពីរយ៉ូណាស ក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរថា ព្រះអង្គអាច និងពិតជាបានផ្លាស់ប្តូរឥរិយាបថរបស់ព្រះអង្គ ចំពោះប្រជាជនទាំងនោះ និងផ្លាស់ប្តូរបៀបដែលព្រះអង្គប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេ។ តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងអាចយល់អំពីការបកស្រាយទាំងពីរនេះ ដែលហាក់ដូចជាផ្ទុយគ្នា?

យើងក៏អាចមើលឃើញភាពតានតឹងដូចនេះនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរផ្សេងទៀតផងដែរ។ កាលព្រះអង្គដោះស្រាយបញ្ហាជាមួយស្តេច សូល ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា «អញស្តាយណាស់ដែលបានតាំងសូលឡើងឲ្យធ្វើជាស្តេច ដ្បិតបានដាក់បែរចេញលែងតាមអញហើយ ក៏មិនបានធ្វើតាមបង្គាប់របស់អញសោះ» (១សាំយ៉ូអែល ១៥:១១)។ ប៉ុន្តែ ក្នុងបទ

គម្ពីរបន្តបន្ទាប់ទៀត យើងឃើញថា «ទ្រង់មិនចេះកុហក ឬប្រែប្រួល ឡើយ ដ្បិតទ្រង់មិនមែនជាមនុស្សដែលចេះប្រែប្រួលទេ» (ខ.២៩)។ ព្រះអង្គហាក់ដូចជាមានការស្តាយក្រោយ ចំពោះការសម្រេចព្រះទ័យ របស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែក្រោយមក ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ព្រះអង្គមិនមាន ការស្តាយក្រោយទេ។

ប៉ុន្តែ របៀបនៃការពិពណ៌នាទាំងពីរនេះ មិនមានភាពផ្ទុយគ្នា ទេ។ ពេលណាព្រះគម្ពីរបីបចែងថា ព្រះអង្គស្តាយក្រោយ ឬបាន កែប្រែព្រះទ័យ គឺព្រះគម្ពីរកំពុងប្រើភាសា ដើម្បីឲ្យយើងជាមនុស្ស អាចយល់អំពីព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គបាន។ ការពិពណ៌នានេះ ហាក់ ដូចជាបង្ហាញថា ព្រះអង្គមានការផ្លាស់ប្តូរ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពិតជាបាន ផ្លាស់ប្តូរ គឺការប្រព្រឹត្តរបស់យើងជាមនុស្សទៅវិញទេ។ និយាយឲ្យ ងាយស្តាប់ ស្តេច សូល មិនមែនជាមនុស្សដូចកាលពីមុនទេ។ ទ្រង់ បានបន្តមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គក៏បានឆ្លើយតប ចំពោះកាលៈទេសៈដែលបានផ្លាស់ប្តូរនោះ តាមរបៀបដែលសម ស្របទាំងស្រុងនឹងចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះអង្គ។ ស្រដៀងគ្នានេះ ដែរ នៅក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះការប្រកាសរបស់លោក យ៉ូណាស អ្នកក្រុងនីនីវក៏បានផ្លាស់ប្តូរការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន ដោយងាកចេញពី ការអាក្រក់។ ព្រះអម្ចាស់តែងតែប្រឆាំងអំពើបាបជាប់ជានិច្ច ហើយ សព្វព្រះទ័យឲ្យយើងប្រែចិត្ត និងមានជំនឿ ដូចនេះចរិតលក្ខណៈ របស់ព្រះអង្គមិនបានផ្លាស់ប្តូរទេ។ ការព្រមានរបស់ព្រះអង្គ គឺបាន

ធ្វើឡើងក្នុងគោលបំណង ដើម្បីដាស់តឿនមនុស្សដែលបានដើរផ្លូវ
ខុស ឲ្យងាកមករកការប្រែចិត្តវិញ ហើយបើការប្រែចិត្តកើតមាន នោះ
ព្រះអង្គក៏ឆ្លើយតប ដោយការអត់ទោសបាបផងដែរ។

ទាល់តែព្រះទ្រង់ឆ្លើយយ៉ាងដូចនេះ ទើបមនុស្សមានបាបដែល
ជឿព្រះយេស៊ូវអាចដឹងថា ព្រះអង្គសព្វព្រះទ័យនឹងអត់ទោសឲ្យយើង។
ដោយសារ «ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់នៅតែដដែល គឺពីថ្ងៃម្សិល ថ្ងៃនេះ
ហើយទៅដល់អស់កល្បជានិច្ចតទៅ» (ហេព្រើរ ១៣:៨)។ នោះយើង
អាចដឹងថា ពេលណាយើងចូលមករកព្រះអង្គ ដោយការសោកស្តាយ
ចំពោះកំហុសរបស់យើង និងដោយជំនឿដូចកូនក្មេង ព្រះអង្គនឹង
ទទួលយើងដោយសេចក្តីអាណិត និងសេចក្តីមេត្តា។ នេះជាចារិត
លក្ខណៈរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គមិនប្រែប្រួលឡើយ។

តាមទស្សនៈរបស់យើង ព្រះអង្គហាក់ដូចជាផ្លាស់ប្តូរព្រះទ័យ
ប៉ុន្តែព្រះអង្គនៅតែធ្វើតាមពាក្យគ្រប់ម៉ាត់ ដែលព្រះអង្គបានមាន
បន្ទូលហើយ។ យើងអាចមានទំនុកចិត្ត និងក្តីអំណរនៅថ្ងៃនេះ ផ្អែក
ទៅលើសេចក្តីពិតនេះ ខណៈពេលដែលលោកីយ៍នៅតែមានការផ្លាស់
ប្តូរជានិច្ច ហើយសូម្បីតែមនុស្សល្អបំផុត ក៏មិនអាចគោរពពាក្យសម្តី
របស់ខ្លួនឯងបានគ្រប់ពេលដែរ។

ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ យ៉ូណាស ៣
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៨៩-៩០ និង
១ពេក្រិស ៤

ស្របតាមផែនការរបស់ព្រះ

«ព្រះទ្រង់ទតឃើញការទាំងប៉ុន្មានដែលគេប្រព្រឹត្តនោះ គឺដែលគេបានលាក់ចេញពីផ្លូវអាក្រក់របស់គេ រួចព្រះក៏ប្រែគំនិតពីការអាក្រក់ ដែលទ្រង់បានគំរាមថា នឹងធ្វើដល់គេ ហើយទ្រង់លែងធ្វើទៅ។ តែការនោះជាទីទំនាស់ចិត្តដល់យ៉ូណាសយ៉ាងក្រៃលែង ហើយលោកក៏នឹង» (យ៉ូណាស ៣:១០-៤:១)។

ពេលខ្លះ សូម្បីតែពួកហោរាក៏នៅមានមេរៀនជាច្រើន ដែលត្រូវរៀនសូត្រ។

បន្ទាប់ពីលោក យ៉ូណាស បានចូលទៅក្នុងពោះត្រីធំអស់បីថ្ងៃ គាត់បានឈប់ប្រឆាំងព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះអង្គទៀត ប៉ុន្តែគាត់នៅតែមានអារម្មណ៍មិនសប្បាយចិត្តនៅក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ ដោយគាត់នៅតែប្រឆាំងព្រះគុណរបស់ព្រះ។ គាត់បានព្យាយាមរត់គេចពីបំណងព្រះទ័យដែលព្រះអង្គមានសម្រាប់គាត់ តែគាត់នៅតែបានទៅដល់កន្លែងដែលព្រះអង្គឲ្យគាត់ទៅ ហើយក៏បានប្រកាសអំពីអ្វីដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់ឲ្យប្រកាសហើយដែរ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែមានការពេញចិត្តចំពោះផែនការប្រកបដោយ

ព្រះគុណ ដែលព្រះអង្គមានសម្រាប់ទីក្រុងនីនីវ។ ភាពផុសផុល
បានផ្ទុះឡើងក្នុងទីក្រុង ដែលធ្លាប់តែមានភាពរឹងទឹងទាំងស្រុង
ចំពោះព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ហើយហោរារូបនេះក៏បានឆ្លើយតប
ដោយកំហឹងចំពោះព្រះរបស់ខ្លួន!

ប៉ុន្តែ ទោះលោក យ៉ូណាស ជាមនុស្សឆេវឆាវ និងមានចិត្តចង្អៀត
ចង្អល់ ហើយឆ្លើយតបដោយមិនត្រឹមត្រូវ ចំពោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់
ព្រះក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គមិនបានបោះបង់ចោលគាត់ឡើយ។ ព្រះអង្គ
បានប្រទានសត្វត្រីធំមួយឲ្យសង្គ្រោះគាត់ឲ្យរួចផុតពីការមិនស្តាប់
បង្គាប់ ហើយព្រះអង្គក៏អាចប្រទានសត្វត្រីធំមួយក្បាលមកឲ្យស៊ីគាត់
ដោយគ្មាននរណាអាចកាត់ទោសព្រះអង្គឡើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមិន
បានធ្វើដូចនេះទេ ព្រោះព្រះអង្គមានព្រះគុណ និងសេចក្តីអាណិត។
ព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តចំពោះលោក យ៉ូណាស ដោយព្រះទ័យអត់ធ្មត់ និង
សេចក្តីសប្បុរស ដើម្បីឲ្យគាត់ភ្ញាក់ខ្លួនទទួលស្គាល់កំហុស ពោលគឺ
ដើម្បីឲ្យគាត់ផ្លាស់ប្តូរគំនិត។

ការឆ្លើយតបរបស់លោក យ៉ូណាស ចំពោះការប្រែចិត្តរបស់
អ្នកក្រុងនីនីវ មានលក្ខណៈចម្លែកក្នុងនាមគាត់ជាអ្នកប្រកាសព្រះ
បន្ទូល។ យើងប្រហែលជារំពឹងថា គាត់មានការដឹងគុណ ដែលព្រះ
បានសម្រេចព្រះទ័យមិនបោះបង់គាត់ចោល តែព្រះអង្គបានប្រទាន
គាត់នូវឯកសិទ្ធិនៅក្នុងការបម្រើព្រះអង្គ។ តែផ្ទុយទៅវិញ ការប្រែចិត្ត
របស់ប្រជាជននៅទីក្រុង “ជាទីទំនាស់ចិត្តដល់យ៉ូណាសយ៉ាងក្រៃ

លែង»។ គេអាចបកប្រែឃ្លានេះ ដោយត្រង់ៗថា «ការនេះគឺជាការ
អាក្រក់ ចំពោះលោក យ៉ូណាស គឺអាក្រក់ក្រៃលែង»។ គ្រោះមហន្ត
រាយដែលគាត់រំពឹងថានឹងកើតឡើង ឬការជំនុំជម្រះ ដែលគាត់គិត
និងសង្ឃឹមថានឹងធ្លាក់មកលើទីក្រុងនីនីវ មិនបានកើតឡើងទេ ជា
ហេតុនាំឲ្យគាត់មានចិត្តក្តៅក្រហាយយ៉ាងខ្លាំង។

ស្តាប់មើលទៅ ទង្វើរបស់គាត់ហាក់ដូចជាមិនអាចទទួលយក
បានទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែបើយើងពិនិត្យមើលចិត្តគំនិត និងការឆ្លើយតប
របស់យើងចំពោះបញ្ហា យើងអាចដឹងថា យើងមិនខុសពីលោក
យ៉ូណាស ទេ។ យើងប្រហែលជាទៅកន្លែងដែលព្រះអង្គប្រាប់ឲ្យ
យើងទៅ និយាយអ្វីដែលព្រះអង្គប្រាប់ឲ្យយើងនិយាយ ហើយយើង
ប្រហែលមានភាពសមស្របនឹងការបង្គាប់ទាំងអស់របស់ព្រះអង្គតែ
សម្បកក្រៅទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងស្នូលនៃជីវិតយើង។ យើងប្រហែលមាន
ចិត្តដែលមិនសមស្របនឹងផែនការរបស់ព្រះអង្គ ដែលកំពុងបង្ហាញ
ចេញមក។ យើងប្រហែលចង់ឲ្យការជំនុំជម្រះធ្លាក់មកលើនរណា
ម្នាក់ ជាជាងឲ្យគាត់ទទួលសេចក្តីមេត្តាពីព្រះ។ យើងប្រហែលមិន
ពេញចិត្ត ពេលអ្នកដទៃទទួលព្រះពរ តាមរបៀបដែលព្រះអង្គមិន
បានប្រទានពរយើង ឬពួកគេទទួលព្រះពរ ដោយមិនបានបង្ហាញការ
ប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះបេសកកម្មរបស់ព្រះអង្គ ដូចដែលយើងបានបង្ហាញ
នោះទេ។ យើងប្រហែលជាចង់ប្រាប់ព្រះ អំពីរបៀបដែលព្រះអង្គត្រូវ
រៀបចំអ្វីគ្រប់យ៉ាងក្នុងពិភពលោករបស់ព្រះអង្គ។

តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងអាចមានសេចក្តីអាណិតដូចព្រះអង្គ ហើយ
ចេញទៅធ្វើបេសកកម្មថ្វាយព្រះអង្គ ដោយក្តីអំណរ? ចូរយើងគ្រាន់តែ
ចាំថា យើងមិនល្អជាងអ្នកដទៃទេ ឬមានភាពសក្តិសមនឹងទទួល
សេចក្តីក្រោធតិចជាងគេ ហើយក៏មិនសក្តិសមនឹងទទួលសេចក្តី
សប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ច្រើនជាងគេដែរ។ ឈើឆ្កាងបានបង្ហាញ
សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ ហើយក៏បានធ្វើឲ្យយើងបន្ទាបខ្លួន និងមាន
សេចក្តីអាណិត និងព្រះគុណ ដែលបាននាំព្រះរាជបុត្រាព្រះអង្គទៅ
កាលវ៉ារី។ តើអ្នកកំពុងពិបាករស់នៅ ដោយសេចក្តីអាណិតដូចនេះ
ចំពោះអ្នកដទៃឬទេ? ចូរមើលទៅឈើឆ្កាង ហើយសូមព្រះអម្ចាស់
បង្រៀនអ្នក អំពីសេចក្តីអ្វីដែលព្រះអង្គបានបង្រៀនលោក យ៉ូណាស។

ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ កូឡូស ១:២១-២៩
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៩១-៩៣ និង
១ពេក្រុស ៥

អ្នកបម្រើដែលមិនស័ក្តិសម របស់ព្រះ

«រួចលោកអធិស្ឋានដល់ព្រះយេហូវ៉ាថា ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ តើ មិនមែនជាសេចក្តីនេះឯងដែលទូលបង្គំបានថា ក្នុងកាលដែលទូលបង្គំ នៅឯស្រុករបស់ទូលបង្គំនៅឡើយទេឬអី គឺដោយហេតុនោះបានជាទូល បង្គំខំរត់ទៅឯក្រុងតើស៊ីសរិញ ពីព្រោះទូលបង្គំបានដឹងថា ទ្រង់ជាព្រះដ៏ ប្រកបដោយករុណាគុណ ក៏មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ ទ្រង់យឺត នឹងខ្ជាប់ ហើយមានសេចក្តីសប្បុរសជាបរិបូរ ក៏តែងតែប្រែគំនិតចេញពី ការអាក្រក់ផង... តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលតបនឹងលោកថា ការ ដែលឯងខឹងដូច្នេះតើគួរឬ?» (យ៉ូណាស ៤:២,៤)។

ពេលណាក្មេងៗធ្វើអ្វីខុស ពួកគេច្រើនតែស្វែងរកការអត់ទោសពី ឪពុកម្តាយ ប៉ុន្តែពេលដែលឪពុកម្តាយបានអត់ទោសឲ្យពួកគេហើយ ពួកគេក៏បាននិយាយថា «កូនដឹងថាកូនបានធ្វើខុស ប៉ុន្តែ...កូនបានធ្វើ ដោយហេតុផលដ៏ល្អឥតខ្ចោះ»។ យើងឃើញថា ពួកគេបានដោះសា តាមរបៀបស្រដៀងនឹងហោរា យ៉ូណាស ផងដែរ។ ព្រះទ្រង់បានអត់

ទោសឲ្យគាត់ លើកគាត់ឡើង ហើយនាំគាត់ឲ្យដើរផ្លូវត្រូវវិញ ប៉ុន្តែគាត់នៅតែព្យាយាមលើកហេតុផលការពារការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់។ គាត់នៅតែមានកំហឹង និងប្រកែកជាមួយព្រះអង្គ ខណៈពេលដែលគាត់អធិស្ឋាន ដែលការធ្វើដូចនេះ គឺមិនងាយស្រួលទេ។

ចូរយើងកត់សម្គាល់ថា គាត់បានប្រើពាក្យ «ទូលបង្គំ» ប៉ុន្មានដងនៅក្នុងការប្រកែកជាមួយព្រះអង្គ។ គាត់បាននិយាយអំពីខ្លួនឯងច្រើនពេក ដូចនេះគាត់គិតអំពីខ្លួនឯងក្នុងចិត្តគាត់ច្រើនពេក ពេលដែលគាត់លើកយករឿងគាត់មកប្រកែកជាមួយព្រះអង្គ។ គាត់ទំនងគិតស្មានយ៉ាងល្ងង់ខ្លៅថា ផ្លូវរបស់គាត់ល្អជាងផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ។

ការអ្វីទាំងអស់របស់លោក យ៉ូណាស ក៏បានចាក់ឫសចូលជ្រៅទៅក្នុងការមានស្តង់ដារពីរ។ ទោះគាត់ទើបតែបានទទួលសេចក្តីអាណិត និងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែមិនចង់ឲ្យព្រះអង្គបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាដូចនោះដល់មនុស្ស ដែលគាត់មិនចង់ឲ្យព្រះអង្គប្រោសលោះ។

លោក យ៉ូណាស មានបញ្ហាធំមួយជាមួយព្រះគុណនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។ គាត់ខឹង ព្រោះព្រះអង្គបានធ្វើតាមរបៀបដែលគាត់មិនយល់ ឬមិនគាំទ្រ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសតាំងពីយូរមកហើយថា «អញនឹងប្រោសដល់អ្នកណាដែលអញចង់ប្រោស ហើយនឹងផ្សាយសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកណាដែលអញចង់ផ្សាយឲ្យ» (និក្ខមនំ ៣៣:១៩)។ មនុស្សមិនអាចយល់អំពីព្រះគុណរបស់

ព្រះសម្រាប់មនុស្សមានបាបបានទេ។ មនុស្សមិនអាចយល់អំពី
មូលហេតុដែលព្រះអង្គប្រទានព្រះគុណ តែព្រះគុណព្រះអង្គបាន
ឆ្លុះបញ្ចាំងឲ្យគេដឹងថា ព្រះអង្គជានរណា។

នៅក្នុងការឆ្លើយតប ចំពោះប្រតិកម្មរបស់លោក យ៉ូណាស ព្រះ
អម្ចាស់មិនបានសួរថា តើគាត់ខឹង ឬអត់ទេ ប៉ុន្តែព្រះអង្គសួរថា ការ
ដែលគាត់ខឹងដូច្នេះ តើសមហេតុផលដែរឬទេ? លោក យ៉ូណាស
គឺជាតំណាងឲ្យប្រជាជាតិមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើស
ទោះពួកគេបានរង់ចាំពីព្រះអង្គក៏ដោយ ហើយព្រះអង្គក៏បាន
ជួយសង្គ្រោះពួកគេ ទោះពួកគេមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គក៏ដោយ។
ដូចនេះ ចំណុចស្នូលនៃបញ្ហារបស់គាត់ គឺស្ថិតនៅត្រង់ថា តើគាត់
មានហេតុផលអ្វី ដែលត្រូវឃាត់ឃាំងព្រះអង្គមិនឲ្យមានសេចក្តី
អាណិតចំពោះអ្នកដទៃ? ចម្លើយនោះគឺ គាត់គ្មានហេតុផលត្រឹម
ត្រូវទេ។ យើងក៏គ្មានសិទ្ធិឃាត់ឃាំងព្រះ មិនឲ្យបង្ហាញសេចក្តីមេត្តា
ចំពោះនរណាម្នាក់ឡើយ ហើយក៏គ្មានសិទ្ធិកំណត់ថា ព្រះអង្គត្រូវតែ
សង្គ្រោះរាស្ត្រព្រះអង្គ និងលើកតម្កើងព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គ តាម
របៀបណាមួយដែរ។

បើយើងខឹងនឹងព្រះ ហើយអ្វីទៅអំពីរបៀបដែលព្រះអង្គសម្រេច
ព្រះទ័យបំពេញគោលបំណងរបស់ព្រះអង្គ នោះគឺដោយសារយើងបាន
ភ្លេចថា យើងមានភាពមិនស័ក្តិសមប៉ុណ្ណា ក្នុងការទទួលព្រះគុណព្រះ
អង្គ។ យើងទ្រាំទ្រយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់ខ្លួនឯង

បានជាយើងគិតថា យើងស័ក្តិសមនឹងឲ្យព្រះអង្គសព្វព្រះទ័យនឹងយើង
ហើយប្រទានពរយើង។ នេះជាផ្នត់គំនិតដ៏គ្រោះថ្នាក់។ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង
ដែលព្រះអង្គធ្វើ គឺសុទ្ធតែដោយសារព្រះគុណព្រះអង្គទេ។ ទាល់តែ
យើងបានស្គាល់ព្រះគុណព្រះច្បាស់ ទើបយើងអាចអរសប្បាយ នៅ
ក្នុងសេចក្តីមេត្តាដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះ ដែលបានចាក់មកលើពួកបរិសុទ្ធ
ដែលមិនស័ក្តិសមរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងហួរហៀរ។

*ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ យ៉ូណាស ៤
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៩៤-៩៦ និង
កាឡាទី ១*

ការរៀបចំដីអាចីកំបាំងរបស់ ព្រះអង្គ

«ព្រះដ៏ជាព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ក៏បំរុងឲ្យមានដើមរលីដុះឡើងគ្របបាំង
យ៉ូណាស ដើម្បីឲ្យបានជាម្ចប់ពីលើក្បាលប្រយោជន៍ឲ្យលោកបានរួចពី
សេចក្តីតប់ប្រមល់ទៅ ដូច្នេះយ៉ូណាសមានសេចក្តីអំណរជាខ្លាំង ដោយ
ព្រោះដើមរលីនោះ។ ប៉ុន្តែ ដល់ព្រឹកឡើងថ្ងៃក្រោយ ព្រះទ្រង់បំរុងឲ្យមាន
ដង្កូវ១មកស៊ីដើមរលី ឲ្យស្ងួតក្រៀមវិញ» (យ៉ូណាស ៤:៦-៧)។

កាលលោក យ៉ូណាស ចាកចេញពីទីក្រុងនីនីវ ទីក្រុងនេះក៏បាន
សង្គ្រោះរួចផុតពីគ្រោះមហន្តរាយ ប៉ុន្តែគាត់មិនមាត់មិនករដោយចិត្ត
ម្ល៉េះម៉ា។ គាត់ទូលព្រះអង្គថា ទូលបង្គំដឹងថា ព្រះអង្គបានអត់ទោសឲ្យ
ពួកគេហើយ ទោះពួកគេបានធ្វើការអាក្រក់យ៉ាងណាក៏ដោយ។ ឥឡូវ
នេះ ទូលបង្គំសុខចិត្តស្លាប់ ប្រសើរជាងឃើញខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូល
បង្គំបានទទួលការអត់ទោសបាប (យ៉ូណាស ៤:២-៣)។

លោក យ៉ូណាស ក៏បានធ្វើកន្លែងជ្រកតូចមួយសម្រាប់
ខ្លួនឯង (ខ.៥) ប្រហែលជាយកថ្ម ឬឥដ្ឋធ្វើពីភក់មកតម្រៀបពីលើ

គ្នា ដោយសារកម្ដៅថ្ងៃអាចធ្វើឲ្យគាត់ពិបាកអង្គុយនៅកណ្តាល
វាល។ សូមយើងស្រមៃថា គាត់កំពុងអង្គុយនៅក្នុងខ្ទមតូចមួយ
សូមឲ្យព្រះដកជីវិតគាត់ ហើយបន្ទាប់មក គាត់ក៏បានដឹងថា មាន
រុក្ខជាតិដ៏ស្រស់ស្អាតបានដុះនៅក្បែរគាត់។ ភ្លាមៗនោះ កម្ដៅថ្ងៃ
ក៏បានថយចុះ ដោយសារម្លប់ដែលដើមវល្លិនោះបានផ្តល់ឲ្យគាត់
ធ្វើឲ្យគាត់មានចិត្តរីករាយយ៉ាងខ្លាំង។

ប៉ុន្តែ គាត់រីករាយមិនបានយូរទេ។ ព្រះដែលបានប្រទានរុក្ខជាតិ
ឲ្យលោក យ៉ូណាស សប្បាយចិត្ត ក៏បានប្រទានសត្វដង្កូវឲ្យស៊ីបំផ្លាញ
ដើមនោះផងដែរ។ ស្លឹករបស់វាបានក្រៀមស្លិតអស់យ៉ាងឆាប់រហ័ស
ខុសពីធម្មតា គឺដោយសារដំណើរការធម្មតាមួយស្ថិតក្រោមការគ្រប់
គ្រងរបស់ព្រះ។

ព្រះអាទិករមានអំណាចគ្រប់គ្រងមកលើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលព្រះ
អង្គបានបង្កើត។ នៅក្នុងការរៀបចំដ៏អាថ៌កំបាំង ព្រះអង្គកំពុងបន្តធ្វើ
ការជាមួយអ្នកបម្រើព្រះអង្គ តាមគោលបំណងរបស់ព្រះអង្គ។ ឃ្លា
“ទ្រង់ក៏បម្រុង” គឺជាឃ្លាដែលត្រូវបានប្រើប្រាស់ម្តងហើយម្តងទៀត
ក្នុងកណ្ឌគម្ពីរយ៉ូណាស។ ព្រះអង្គបានបម្រុងឲ្យមានត្រីធំមួយ ដើម
វល្លិ ដង្កូវ និងខ្យល់ក្ដៅពីខាងលិច គឺបានបង្ហាញអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់
និងការយកព្រះទ័យទុកដាក់ ចំពោះអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ (យ៉ូណាស
១:១៧, ៤:៨)។ ទោះជាតាមរយៈត្រីធំ ឬដង្កូវតូចមួយក៏ដោយ ក៏ព្រះ
អង្គនៅតែធ្វើការរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីនាំឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ទៅដល់

គោលដៅដែលព្រះអង្គបានកំណត់។

យើងបានឃើញគោលលទ្ធិនៃការរៀបចំរបស់ព្រះក្នុងសំណួរ ទី២៧ នៃសៀវភៅសំណួរចម្លើយរបស់លោក ហៃដែលប៊ឺក (Heidelberg) ដែលសួរថា «តើអ្នកយល់ឃើញយ៉ាងណា អំពីការ រៀបចំរបស់ព្រះ?» ចម្លើយ៖ «ការរៀបចំរបស់ព្រះ គឺជាព្រះវត្តមានដ៏ មានអំណាច និងស្ថិតស្ថេរ ដែលក្នុងព្រះវត្តមាននោះ ព្រះអង្គទ្រទ្រង់ និងដឹកនាំស្នាព្រះហស្តទាំងអស់។ ព្រះអង្គទ្រទ្រង់អ្វីៗទាំងអស់នៅ ស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី ដើម្បីធានាថា ផ្នែកទាំងអស់នៃជីវិតមិន កើតឡើងដោយចៃដន្យ ទោះវាជាការលូតលាស់នៃរក្ខជាតិ លក្ខណៈ អាកាសធាតុ ដូចជាភ្លៀង និងភាពរាំងស្ងួត ពេលខ្វះខាត ឬពេល បរិបូរ ការផ្គត់ផ្គង់អាហារ និងទឹក ស្ថានភាពនៃសុខភាព ឬជំងឺ ភាព មានបាន ឬភាពក្រីក្រក្តី។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្វីៗកើតឡើង នៅក្រោមការ ថែរក្សាដោយក្តីស្រឡាញ់ និងតាមគោលបំណងរបស់ព្រះអង្គ»។^៣

ក្នុងដំណើរជីវិតរបស់អ្នកទាំងមូល ពេលណាអ្នកជួប «ដើមវល្លិ៍» ដែលធ្វើឲ្យអ្នកសុខស្រួល និងសប្បាយចិត្ត និង «សត្វដង្កូវ» ដែលធ្វើ ឲ្យអ្នកបាត់បង់ភាពសុខស្រួល ឬទំនាក់ទំនងក្នុងការរស់នៅ អ្នកអាច រកឃើញការកម្សាន្តចិត្ត ដោយដឹងថា អ្នកមិនស្ថិតនៅក្រោមអំណាច ដ៏ងងឹតងងល់ ដែលធ្វើឲ្យអស់សង្ឃឹមនោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះ វរបិតារបស់អ្នកគង់នៅស្ថានសួគ៌ ដែលបានឱ្យស្រាវអ្នក ដោយ

៣ Heidelberg Catechism, សំណួរ២៧។

សេចក្តីស្រឡាញ់កំពុងបង្ហាញអ្វីៗទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គអាច
សម្រេចគោលបំណងខ្ពស់បំផុតក្នុងជីវិតអ្នក គឺដើម្បីធ្វើឲ្យអ្នកមាន
លក្ខណៈដូចព្រះរាជបុត្រាព្រះអង្គ ហើយនាំអ្នកទៅរស់នៅជាមួយ
ព្រះអង្គ។ ដូចនេះ ចូរពិចារណាអំពីជីវិតរបស់អ្នកចុះ។ តើមានដើម
វណ្ណ៍នៅកន្លែងណា? ហើយមានដង្កូវនៅកន្លែងណា? តើអ្នកនឹង
ព្យាយាមអរព្រះគុណព្រះអង្គសម្រាប់ដើមវណ្ណ៍ដូចជាសត្វដង្កូវដែរ
ឬទេ ដោយដឹងច្បាស់ថា ព្រះវរបិតាបានប្រទានកត្តាទាំងពីរនេះមក
ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដ៏អស់កល្ប?

ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ យ៉ាកុប ១:៩-១៨

**គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ៩៦-៩៩ និង
កាឡាទី ២**

រឿងដែលគួរខ្វល់

«ឯងបានអាល័យចំពោះដើមរលី ដែលឯងមិនបានដាំ ឬធ្វើឲ្យដុះ ឡើងទេ ជាដើមដែលដុះឡើងក្នុង១យប់ ហើយបានវិនាសទៅក្នុង១យប់ ដូចគ្នានោះ ដូច្នេះតើមិនគួរឲ្យអញអាល័យចំពោះក្រុងនីនីវេ ជាទីក្រុង យ៉ាងធំនេះ ដែលមានមនុស្សជាង១សែន២ម៉ឺននាក់ ជាពួកអ្នកដែលមិន ស្គាល់ស្តាំមិនស្គាល់ឆ្វេងសោះ ព្រមទាំងហុងសត្វយ៉ាងច្រើនធរណីអី?»
(យ៉ូណាស ៤:១០-១១)។

ហោរា យ៉ូណាស បានចាត់ទុកខ្លួនឯងជាជនរងគ្រោះ។ គាត់ យល់ឃើញថា គាត់មិនមានកំហុសទេ នៅពេលដែលគាត់ជឿថា ទីក្រុងនីនីវេគួរតែទទួលការជំនុំជម្រះ ហើយព្រះអង្គមានកំហុស នៅពេលដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះទីក្រុងនេះ។ គាត់ក៏បានជឿផងដែរ ថា ព្រះអង្គមានកំហុស ពេលដែលព្រះអង្គធ្វើឲ្យដើមរលីក្រៀមស្ងួត បណ្តាលឲ្យគាត់ត្រូវកម្ដៅថ្ងៃ។

ព្រះអង្គក៏បានឆ្លើយតប ដោយមិនបានសន្ទនាជាមួយគាត់ ផ្អែកទៅលើការបដិសេធន៍ដ៏សោកសៅរបស់គាត់នោះទេ តែផ្ទុយ ទៅវិញ ព្រះអង្គបានលើកជាសំណួរដ៏សំខាន់មួយថា «ការដែលឯង

ខឹងពីដំណើរដើមវល្លិនោះ តើគួរប្រាប់?» (យ៉ូណាស ៤:៩)។ ត្រង់ចំណុចនេះ ព្រះអង្គនាំអារម្មណ៍គាត់ ឲ្យគិតអំពីរឿងតូចឡើងទៅដល់រឿងធំ ដោយសួរគាត់ថា បើគាត់អាចខ្វល់អំពីរុក្ខជាតិដែលបានដុះឡើង ហើយក្រៀមស្វិតទៅវិញក្នុងរយៈពេលតែមួយថ្ងៃ ចុះទម្រាំតែព្រះអង្គជាព្រះដ៏រស់វិញ តើព្រះអង្គមានសិទ្ធិខ្វល់អំពីប្រជាជននៅទីក្រុងនីនីវ ជាងអម្បាលម៉ាន? ព្រះអង្គកំពុងត្រាស់ហៅលោក យ៉ូណាស ឲ្យពិចារណាឡើងវិញ អំពីការអ្វីដែលគាត់គួរឲ្យតម្លៃបំផុត។

សំណួររបស់ព្រះទៅកាន់លោក យ៉ូណាស ក៏ជាសំណួរសម្រាប់យើងផងដែរ។ តើមានរឿងអ្វីក្នុងជីវិតយើង ដែលយើងខ្វល់ខ្វា់ជាងការមើលឃើញអ្នកមិនជឿព្រះប្រែក្លាយជាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយការប្តេជ្ញាចិត្ត? បើយើងពិនិត្យមើលចិត្តខ្លួនឯងឲ្យបានដិតដល់ យើងប្រហែលជាកត់សម្គាល់ឃើញថា ទាក់ទងនឹងការប្រើប្រាស់ពេលវេលា អំណោយទាន ប្រាក់កាស និងសេរីភាពរបស់យើង យើងច្រើនតែចាត់ទុករឿងតូចតាច ជារឿងធំដោយមិនដឹងខ្លួន។ ពេលអ្នកដទៃសង្កេតមើលយើង ពួកគេអាចគិតថា យើងខ្វល់អំពីភាពសុខស្រួលរបស់ខ្លួនឯង ខ្លាំងជាងគិតអំពីវិញ្ញាណបាត់បង់ជាច្រើន ដែលមិនបានឮដំណឹងល្អ។

តើលោក យ៉ូណាស បានឆ្លើយតប ចំពោះសំណួររបស់ព្រះអង្គដូចម្តេចខ្លះ? យើងមិនដឹងទេ។ កណ្តាគម្ពីរយ៉ូណាសបានបញ្ចប់ដោយសំណួរមួយនេះឯង។ ប៉ុន្តែ សំណួរសំខាន់បំផុតមិនបាន

សួរថា តើលោក យ៉ូណាស បានឆ្លើយតបដូចម្តេចនោះទេ? កណ្ត
គម្ពីរនេះទាំងមូលបាននិយាយសង្កត់ធ្ងន់ អំពីសេចក្តីអាណិតរបស់
ព្រះអម្ចាស់។ សំណួរសំខាន់បំផុតនោះគឺ តើយើងដែលជាអ្នកអាន
កណ្តគម្ពីរនេះ មានការយល់ដឹងយ៉ាងណា អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ?

តើយើងនឹងយកគំរូតាមព្រះអង្គ ដោយខ្វល់ខ្វាយអំពីអ្នកដទៃ ចង់
ឲ្យពួកគេប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាប ហើយទុកចិត្តព្រះអង្គដែរឬទេ? តើ
ចិត្តយើងនឹងបានដូចចិត្តលោកយ៉ូណាស ឬដូចព្រះទ័យព្រះអម្ចាស់?
នេះជាពេលដែលយើងត្រូវយល់ខ្វល់ខ្វាយអំពីបញ្ហាក្នុងលោកីយ៍ខ្លាំងជាង
ការឈោងចាប់វិញ្ញាណបាត់បង់ក្នុងសហគមន៍របស់យើងថ្វាយព្រះ
គ្រីស្ទ។ យើងមានអំណរដែលបានស្គាល់សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ក្នុងជីវិតយើងតាមរយៈព្រះយេស៊ូវ។ ហើយការឆ្លើយតបស័ក្តិសមបំផុត
ចំពោះឯកសិទ្ធិដ៏ប្រសើរនេះ គឺជាការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីឲ្យអ្នក
ដទៃបានស្គាល់ព្រះអង្គផងដែរ។ ព្រះអង្គសួរយើងថា តើយើងខ្វល់
អំពីអ្វីជាងគេ? តើខ្វល់អំពីផ្ទះ? ទ្រព្យសម្បត្តិ? ឬឧបករណ៍ទំនើបៗ
របស់អ្នក? ឬយើងខ្វល់អំពីមនុស្សនៅតាមផ្លូវ ដែលមិនដែលបាន
ស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ?

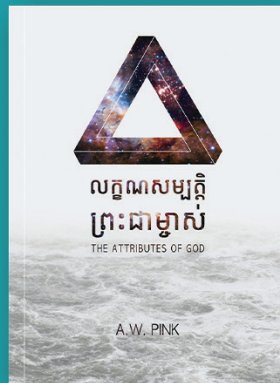
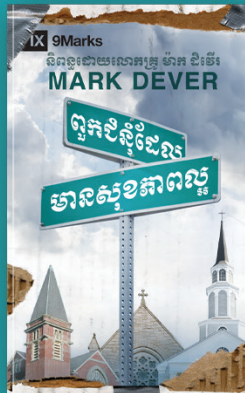
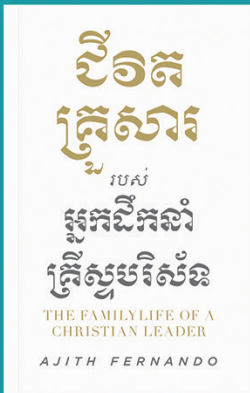
ព្រះគម្ពីរសញ្ជឹងគិត៖ ម៉ាថាយ ២៨:១៦-២០
គម្រោងអានព្រះគម្ពីររយៈពេល១ឆ្នាំ៖ ទំនុកតម្កើង ១០០-១០២ និង
កាឡាទី ៣

ជូរពិត

plovpit.com

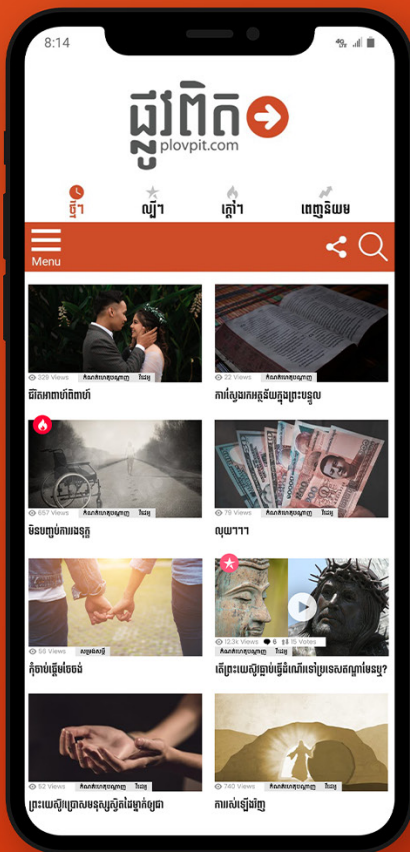
សេចក្តីបង្រៀនដ៏គួរឲ្យទុកចិត្តបានអំពីព្រះយេស៊ូវ
មាននៅ www.plovpit.com ក្នុងទម្រង់ជាកំណត់
ហេតុបណ្តាញ វីដេអូ សំឡេង និងសៀវភៅ

ជួរពិត

plovpit.com

គេហទំព័រដែលមានព្រះគ្រីស្ទ
ជាគោលដៅម្យ៉ាងលើកទឹកចិត្ត
អ្នកធ្វើទាំងអស់។

- វីដេអូ
- សៀវភៅ
- សៀវភៅជាសំឡេង
- កំណត់ហេតុបណ្តាញ

 youtube.com/plovpit
 facebook.com/plovpit
 instagram.com/plovpit

មានលក់ហើយ
នៅបណ្ណាគាររបស់យើង!

Selling now at our bookstore!

\$3.50

សូមស្វែង

